74ste Jaargang — Nr 49

Zaterdag 12 Mei 1928

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel . . . . fr. 1.00
Tusschen Allerlei- en Provincienieuws fr. 2.00
Voorrissen en Doodsberichten . fr. 3.00
KLEINE AANKONDIGINGEN:
Van 1 tot 4 regels . . . . fr. 2.50
Elke reegel meer . . . . fr. 0.50
Voor meer dan één inlassching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdagmiddag.

BUREEL EN REDACTIE:
Drukkerij COLLEE
Naaml. Maatschappij
TONGEREN.
Postcheksrekening nummer 84855.
Telefoon 12.

Abonnementsprijs: fr. 12.50 per jaar.
vooraf betaalbaar.
30 centimen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Huis C. VELGHE & Co

80-82, Maestrichterstraat,
Tongeren.

DE BESTE STOFFEN.
DE BESTE KLEEDEREN.

Het Hoogfeest van O. H. Hemelvaart.

Het ten hemel opklimmen van Jezus stond in te nauw verband met zijn Verrijzenis opdat men deze gebeurtenis onopgemerkt zou laten voorbijgaan. Reeds van in de eerste eeuwen der Christenheid werd dan ook dit feest herdacht.

De H. Augustinus maakte voor het eerst melding van dit feest, en uit zijn woorden kan men gemakkelijk opmaken, dat men reeds lang de gewoonte had dit feest te vieren.

En het feit dat deze viering zoo spoedig algemeen werd en zich over de gansche wereld verspreidde schijnt er op te wijzen dat vermoedelijk de Apostelen zelf dit feest nog hadden ingericht. In de IX eeuw ontstond de gewoonte dit feest te vieren, naar de gebruiken van dien tijd, door een Vigiliedag. Immers in dien tijd stonden vasten en boetplegingen hoog in aanzien en al was men nog volop in den Paaschtijd,toch meende men 't nuttig op den vooravond van Jezus Hemelvaart te vasten. Dit gebruik ging later — juist omdat men in den Paaschtijd dit is tijd van vreugde, was — langzamerhand verloren en verdween geheel en gansch.

Een bijzonderheid van dit feest is het uitdoven van de Paaschkaars, die tot hiertoe elken zondag van den Paaschtijd brandde, na het Evangelie.

De christenen uit de Middeleeuwen zagen in de Paaschkaars het zinnebeeld van het lichaam des Verlossers en op mystieke wijze werd die kaars op Paaschzaterdag gebalsemd door vijf granen wierook die er bij de wijding werden ingestoken.

Het Evangelie van deze dag verhaalt ons dat Jezus, na veertig dagen met zijne leerlingen op aarde te zijn gebleven, menig sacrament te hebben ingesteld, en vele lessen en raadgevingen tot het besturen van zijne Kerk gegeven te hebben, te Hemel klom, door eigen macht. Van dit oogenblik beschouwt men Jezus als verdwenen van de aarde en daarom wordt ook de kaars, die een afbeelding van Hem verbeeldde, uitgedoofd en weggenomen.

Een andere eigenaardigheid uit de Middeleeuwen was het verbeelden van Jezus Hemelvaart aan de gelooviigen in de Kerk. Tijd, moeite noch geld werden gespaard om tuigen te maken waardoor men iemand die Christus verbeelde, tot boven aan en zelfs door het gewelf der Kerk kon ophesschen.

Het Evangelie verhaalt, dat Jezus zijne leerlingen van Jeruzalem naar den Berg van Olijven trok vanwaar Hij glorierijk ten Hemel voer. Ook dit gedeelte van het Evangelie werd langen tijd door een processie afgeheld, die het vieren van dezen Hoogdag voorafging. Deze processie werd eerst gehouden te Jeruzalem.

Deze feestdag moet ook ons Christenen vreugdevol aandoen. Thans immers voltreft Jezus zijn triomf. Over enkele dagen had Hij de wereld verlóst, door Zijn lijden en het geloof aan Zijn godheid op onwringbare palen gevestigd door zijn opstanding uit de dooden. Zijn taak is volbracht en nu keert hij weder in de armen van zijn hemelschen Vader en treedt hij in het bezit van het Koninkrijk dat Hij met ons wil deelen.

Laten wij immer het oog gevestigd houden op het Vaderland van hierboven, waar wij, zoo verhopen wij door de genade van Jezus Lijden eenmaal mogen aanlanden.

Voor de Ouders.

Eenige handelwijzen noodlottig bij de kinderopleiding.

HET BEDRIEGEN. — Het kind moet een bittere medicijn nemen. — O ! wat is het goed ! zegt moeder, die doet alsof zij dan drank proeft. Het kind drinkt... en zet een vies gezicht. Moeder lacht.

Het kind wil moeder verrazzelen die uitgaat. Deze zendt het iets te halen of iemand zoeken in den hof of op een kamer : « Ga, ik wacht ». Als de kleine terugkomt is moeder ... ! Uitmuntend middel om het kind te trouwen, gramschap, wrankucht op te wekken, het geneigd te maken tot liegen en pesten.

UDEL BELOVEN. — « Nu, ween niet meer, ik zal u een rijwiel koopen ». — « Eet uw soep, zoo krijgt ge een lekkeren kock achterna ».

« Blijf nu thuis, terwijl ik een oogenblik uitga, morgen moogt ge met mij meegaan naar...»

Het kind heeft vertrouwen en doet wat men vraagt en... de beloofde belooning krijgt nooit...

Moet het dan verwonderen dat het kind zoo wantrouwig en leugenachtig wordt en te kort komt aan eerbied jegens degene welke het bedriegen.

HET SPOTTEN. — Het kind weent. Toon aan ieder hoe schoon gij zijt als ge weent ». — « Zie toch hoe schoon ! »

Ouders, ge moogt er van overtuigd zijn dat het middel onfeilbaar is om een kind korzelig en wraakzierig te maken.

HET VERNEDEREN. — « Ga weg, ge zijt een dwaas, een snul ». — « Dit is wel het lempste kind van de wereld ». — « Nooit zag ik zulk een idioot. » — « Hij heeft alle gebreken.

Indien men aldus het kind en voor iedereen toespraakt, heeft het zich zelf over zijn goeden naam te bekommeren. Het zal den moed niet hebben noch iets te doen om achting te verdienen. En daarna zou men willen klagen over zijn gebrek van eigenliefde en waardigheid.

HET VERGELIJKEN. — Jan heeft zijn ouders bedrogen. — « Gij zijt een slecht kind Pieter doet zulks niet... » En Jan weet heel zeed dat Pieter ook waar hij kan, zijn ouders een rad voor de ogen draait.

De vergelijking zal zeker het gezag der ouders niet bate komen.

HET VLEIEN. — « Ik weet niet waar hij 't haalt wat hij zegt ... Nooit zag men zulken verstandig kind ... Hij kind nooit ... ge zijt eisteren beter geweest.... En het berekkelt waarschijnlijk een onbeschrijfelijk of ... welke men geestig of ... noemt ! »

Deze handelwijze is allerleet goedkoop om een slecht kind, een moedswillig en verwaand karakter te vormen, zulk kind zal later licht aan ... en ... hebben toegeven ... het bij den omgang met anderen voelen zal dat het niet zoo verstandig is als men het voorzaf en lijk hetzelf gehoofde.

HET ALLEENSPREKEN. — Het kind is ongeduldig, onverdraagzaam en moeder kent de methode niet en heeft de noodige wilskracht niet om het te geleiden. Zij spreekt bij zich zelf : « Wat een onverdraagzaam kind ! 't Zal me nog doen sterven ! 't Is de nagel van mijn doodskist ! Ik kan me nooit doen gehoorzamen ! Het doet slechts wat het gaarne doet... enz. enz. »

Het kind luistert... misschien, maar he... voelt hoe wel dat zijn moeder het niet straffen durft, en dat bij eenige oogenblikken het onweder over zal zijn en de kalmte zal wederkeeren.

HET VERKIEZEN. — « Zie eens hoe braaf en lief uw broertje altijd is. Hij is lief wat braver dan zij. Ik zie hem ook veel liever dan u ».

En later is men verwonderd dat jaloerscheid, wellicht haat tusschen broeders heerscht ! Aan wie de schuld ? En dan verwijts men steeds de ... dat op de gelooven van et « lieve kind » zal men later ook de boosheid begrijpen van dit « beloorven kind ». »

HET TOEGEVEN. — « Maria, za mijn schaar eens halen ! » — « Ik weet niet waar ze is » — « Ze ligt in mijn kousenmandje ». — Ik weet niet waar dit staat ». — « Het staat op de tafel boven ». — Waarom moet ik die schaar halen ? Jeanne moet dat doen. Ik moet altoos alles doen en ... mij niet nooit iets halen.

— Neen, zij moet ». — « Straks, moeder, a's ik ... gedaan zal hebben ».

En, het spel moe zijnde, staat moeder op om zelf heur schaar te halen, terwijl ze wat bedreigingen en wat klachten mompelt welke Maria... niet hoort of waarmee ze in stilte lacht en inwendig zegt : « Ik ben er toch weer al eens van af ».

Betreurenswaardige handelwijze en die nochtans dikwijls wordt bedreven.

EDUCATOR.

Weg met den oorlog..

Zondag men weet hoe de Franse minister van buitenlandsche zaken, M. Briand, een voorstel gedaan, waarin tusschen de Vereenigde Staten en Frankrijk een vredespakt zou gesloten worden, zoodat een oorlog voor deze twee Staten voortaan als « onwettig » zou aanzien worden.

De Amerikaansche staatssekretaris, M. Kellogg, had na het ontvangen der Fransche nota, de gedachte opgeval van dezelfde overeenkomst uit te breiden tot al de landen der wereld, beginnende met de grootmoedigheden, zoodat de oorlog wettelijk zou aanzien worden als eene misdaad tegen het Volkenrecht.

Frankrijk wilde zich echtans zooverre niet wagen en trachtte achterhalt te bereiken, door allerlaatste schijnredenen te vinden, om ten minste den verbodsbepaling te wetigen.

Het is een feit dat een land, dat bijbelsch aanmoedigen wordt, zich meer kanne ... dat zou maar het kwaad, dat aanwezig ... van vredesbrekingen ... van vredestijd af, derdelijke defensieve organisatie gemakkelijk overgaat tot eene offensieve legerinrichting.

Voor den laatste wereldoorlog had geen enkel land durven zeggen of bewezen, dat het een aanvallende natie aan te vallen. Al de legers, die voor den oorlog bestonden, waren opgericht om den natiegrond te verdedigen.

Duitschland wanneer het laffelijk over ons land kwam, beweerde overigens ... dat het tot een aanval was gedwongen, om zich te verdedigen tegen de omsingeling door zijne vijanden ».

Een verdedigingsleger, indien het inderdaad minder gevaarlijk is dan een offensief leger, heeft over 't algemeen offensieve strijdmiddelen. Zoo heeft ons klein België defensieve wapens, zooals de cavalerie, de tanks, ver draagende kanonnen, enz.

Wij zijn ons voor het Amerikaansch voorstel, dat elken oorlog, zonder onderscheid van oorzaak of van noodwendigheid, als onwettig aanziet.

Men zegt dat Frankrijk deze zuivere thesis niet kan aannemen zonder terughoudingen, en dat de Fransche republiek op hare beurt een voorstel zal indienen aan de grootte mogendheden.

Wij zullen dus voor twee voorstellen staan : Het Amerikaansche, dat alle oorlogen buiten stelt, en het Fransch, dat den verdedigingsoorlog wettigt...

Wat is het verschil tusschen deze twee voorstellen ?

Zonder het uitzicht daarvan te hebben, is het verschil hemelsbreed.

Met het Amerikaansche voorstel wordt elk leger nutteloos, zelfs het defensief leger. Elk land zou slechts de noodige gendarmerie dienen te hebben om de binnenlandsche orde te handhaven.

Met het Fransch voorstel blijven de defensieve legers noodig en zullen in den zin moeten behouden blijven. Welnu zooals we reeds hebben geschreven, wie zegt defensieve legers, is niet ver van eene min of meer bedekte offensieve militaire inrichting.

Willen wij waarlijk den vrede, welnu dan is het Amerikaansch voorstel dat wij moeten steunen.

Wij denken nochtans niet, dat de prachtige droom zal kunnen verwezenlijkt worden.

Het ware waarlijk te schoon....

BUITENLAND

ENGELAND.

[illegible] Zij werkten in een vermaarlozen, aanvaar zij [illegible] welke be[illegible] De stoomketel [illegible] vergaarlaak stande [illegible] aan [illegible] er over op, het werk voor vatte. De vlammen omringden den bak, waarin zich de twee arbeiders bevonden en [illegible] door de opening, alzoo [illegible] Zij bieden haar onkundig. Het zijn de genaamden Albert Stev[illegible] en Johnny Reid.

URUGUAY.

Een merkwaardig uurwerk. — Michel Paccot, [illegible] machtig te Salto, heeft een merkwaardig uurwerk vervaardigd. Het is [illegible] onbegrijpelijk hoe hij er [illegible] kunnen [illegible] noch meetkunde, noch [illegible] wiskunst, noch specialiste-uurwerkmaker [illegible] En toch heeft hij een ganisch persoonlijk uurwerk geleverd, een kunstwerk van groote waarde, een wetenschappelijke krachtteer.

Het uurwerk is 3 meter 20 hoog, 42 centimeter breed en weegt 220 kilo. Het wijst de seconden aan, de minuten, de uren van 1 tot 12 en van 1 tot 24, de dagen van de week en de dagen der maand (dat er 28 of 31 zijn), de jaren en zelfs de schrikkeljaren, zonder de minste intwendige tusschenkomst. Het is juist een bestendige kalender.

Meer nog : men vindt er de aanduiding der 360 graden der middaglijn, de namen der Oceanen, op hun onderscheidenlijke plaats en de namen van de 64 grootste steden ter wereld, benevens het uur van die 64 steden met nauwelijks een afwijking van een minuut op de middaglijn van Parijs.

Al die gegevens zijn gegrift in drie schijven of platen. Een dezer platen bevat drie ringen of kronenen en dezer stelt de aardbol voor in zijn dagelijksch beweging en volbrengt de volledige wending in de 24 u.

Het uurwerk is bovendien voorzien van drie klokken, die spelen bij het slaan van de kwartuurs en van de uren. Wanneer de klokken in gang komen op den uurslag, wordt de wijzerplaat verlicht.

Om gansch de schoonheid en de wetenschap te doen uitstralen van dat merkwaardig en vernuftig gewrocht, zou men de bevoegdheid moeten hebben van een specialist. Het raam, in zwart laurierhout, is het uurwerk volkomen waardig. Michel Paccot, befaamd bekdhouwer, heeft inderdaad van de omlijsting een meesterstuk gemaakt. In de St-Jozefkerk te Salto kan men een beeld van St-Jozef bewonderen, ook door Paccot vervaardigd. In de kapel der kolonie « Porvenir », prijkt een St-Isidorus, nog een gewrocht van den grooten christen meester.

ZWITSERLAND.

Van 900 meter hoogte.—DE VALSCHERM WERKTE NIET. — Nabij Neuchatel, had een vliegmeeting plaats en een genaamde Buser sprong uit een vliegtuig van 900 meter hoogte, maar zijn valscherm werkte niet en de omhulsel stokte als een steen ten gronde, waar hij op den slag dood blef. Bij den val zagen de beaamstigde toeschouwers hoe Buser zich wanhopig aan de kuipen vastklampte. Alvorens in het vliegtuig te stappen, had de ongelukkige het gevoelen geuit dat er een ongeval te wachten stond.

Iets later is een vliegtuig, met drie passagiers aan boord, bij de landing omgeslokken. Geen der inzittenden werd erg gekwetst.

FRANKRIJK.

Een vrouw lekt haar vriend in een hinderlaag en doodt hem. — Vrouw Angèle Vallet, 31 jaar oud, wonend in het gehucht Dangy, te Corte (Seine-et-Oise), had haar man Louis, 35 jaar oud, landbouwer van beroep, en hun vijf kinderen, had sinds enkelen tijd herschikkingen met een zekeren landbouwer der gemeente, de Heer Hector Desmaret, 45 jaar oud. Zij waren samen naar Amiens vertrokken in den hoop der maand Februari, alwaar zij twee maanden verbleven, en er 2000 fr. opleefden, die aan het huisgezin Vallet toebehoorden. Daarna was reeds van hen zijn weg gegaan, en zagen mekaar niet meer.

Verleden Zaterdag nu bestisten de echtelingen Vlet, Desmaret in een hinderlaag te bokken. En werkelijk, 's avonds wachtten zij hem af aan de plaats, genaamd « Marais de Lobes », waar de vrouw aan haar vroegeren vriend reeds vous gegeven had.

Er ontstond een woorderwisseling, tusschen de twee mannen. En terwijl Vallet Desmaret overmeesterde, nam zijn vrouw een revolver en doodde met onderscheidene schoten Desmaret. Hij bleef op het oogenblik dood.

Maandag morgen is Vallet zich komen gevangen geven bij de gendarmerie van Isle-Adam.

Een heel eigenaardig feit is wel, dat men op het slachtoffer geen enkel papier heeft weergevonden. Desmaret was met zijn portefeuille vertrokken, welke men echter niet meer heeft kunnen ontdekken.

— **De Belg Beyens terechtgesteld te Duinkerken.** — Vrijdag morgen heel vroeg werd de Belg Lucien Beyens, die een dokwerker vermoordde, te Duinkerken terechtgesteld.

De terdoodveroordeelde sliep rustig, toen de procureur der Republiek hem kwam wekken. Hij vernam het noodlottige nieuws zonder de minste ontroering te laten blijken.

Hij kleedde zich kalm aan en dronk een glas rhum. Beyens wilde dan naar zijn ouders schrijven, maar daar hij [illegible] te beven zag hij er van af en verzocht zijn verdediger zulks in zijn plaats te doen.

Hij woonde het H. Misoffer bij en communiceerde.

Kalm en schijnbaar onbewust, bevende de terdoodveroordeelde zich aan den [illegible]. Met verward haar en wijd opgesperde oogen, verscheen hij tusschen de helpers op de trap der gevangenis.

Voor het schavot riep hij met [illegible] stem uit : « Leve België ! »

Enkele seconden later viel [illegible] lijk, door de familie opgeeischt, [illegible] Duinkerken ter aarde besteld werd.

— **De dood van een Priesterleerling.** — Zondag had te Vorey-sur-Arzon, [illegible] de plechtige sluiting plaats [illegible] sie. Den dag ook was het [illegible] kleinseminarie, Twee Paters, [illegible] predikt hadden, werden [illegible] statie gingen, op de grotte [illegible] door zekeren Grange, een [illegible] bouwwerken, en door dezer [illegible]

Eenige uren later is Gran[illegible] werk ging zien, van eene [illegible] ter hoogte van vijf meters. Hij [illegible] daags gestorven in de vreeselijkste [illegible] na gebicht en gecommunie[illegible] drag tegenover de priesters [illegible] treurd te hebben. Dit samentreffen [illegible] heid de streek eene groote ontroering [illegible] wekt.

— **Weeral gevolg van het wangedrag. — EEN DOODE EN DRIE GEKWETSTEN.** — Een Italiaansch landman, Valentino [illegible] ri woonde te Saint-Paul, niet ver van [illegible] za, bij de oorlogsweduwe Virginie [illegible] 28 jaar, moeder van zeven kinderen [illegible] gen tijd geleden maakte de vrouw [illegible] met een jongen van 22 jaar, Lombardi, [illegible] ging zich met deze vestigen te M[illegible] Valentino Cossari acht dagen [illegible] gezellin verbleef en haalde haar terug. [illegible] bardi was hierom woedend. Met den [illegible] verge in de hand drong hij binnen bij [illegible] ri Hij schoot eerst op mej. Pierrelli, 17 jaar ; dan loste hij vier kogels op zijn [illegible] genstrever. In de keuken schoot hij op vrouw Pierelli.

Dan joeg Lombardi zich verder [illegible] en kogel in het hoofd. Hij overleed [illegible] tijd nadien in het gasthuis van Nizza. De toestand der drie slachtoffers is [illegible]

RUSLAND.

De lekkere president ter dood veroordeeld. — Eenige dagen geleden hebben [illegible] meld dat de gewezen president van de [illegible]

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 50 —

HET KASTEEL DER AFGRONDEN.

— Dat is onmogelijk, zei Léa, zesmaal honderdduizend frank.

— Ik heb het afschrift van de notarieele akte, zei Remy, en nam een papier uit den zak.

Léa stond op ; haar oogen schoten vlammen, en er lag een verachtelijke uitdrukking op haar lippen, toen ze zei :

— Ha ! gij zijt in 't bezit van dit stuk en het heeft u ongetwijfeld veel gekost.... Ha ! gij hebt het proces van deze sombere zaak op uwe wijze herzien en gij bekleedt tegelijk de plaats van echter en politie. Is dat waarlijk geene schoone rol, en meent gij dat ik, onnoozel genoeg ben om het doel niet te begrijpen dat gij u voorstelt. Gij zijt inderdaad behendig en, naar het u toeschijnt, hebt ge alles voorzien. Het bestek van een drama kan niet beter ineen worden gezet... de zesmaal honderdduizend frank en de wond aan de hand zijn onbetaalbaar... En gij komt mij dat alles zeggen, mij, eene vrouw... Ha ! welk een ellendige rol speelt gij, mijnheer Posquères ! Eene vrouw door schrik verrassen, van haren angst verkrijgen wat ze in hare volle vrijheid weigerde, met bedreiging in het hart, zoo niet op de lippen tot haar komen en haar haterijken wil opdringen, wat is dat alles uwer waardig ! En ik kon u zoo niet beminnen, dan toch in den grond van mijn gelachte eeren ! Ik beschouwde u als een van die al te zeldzame mannen, wier eer niemand in twijfel trekken kan. Gij scheent me rechtzinnig en goed. Ik gevoelde hijna spijt niet te geloven dat gij mij gelukkig maken kondet, en het is niet zeker dat de droefheid mijn hart niet beklemde, toen ik weigerde u tot man te nemen om zijn hersenschim af te wachten.

— Gij kondet geloven ! riep Posquères.

— Laat mij voortgaan, hernam Léa op drogen en beleedigenden toon, ik had het geduld wel naar u te luisteren.Zekeren morgen zeidet gij bij u zelf : dat zoo fiere schepsel, die vrouw welke mij veracht, zal mij eenmaal smeeken hare hand aan te nemen, die ze mij heeft geweigerd... Ik zal haar tusschen de vreeselijke schandvlek van heel haar familie en het vergeten van haar droomen plaatsen. Ik zal haar diets maken dat het gemakkelijk voor mij is haar broeder naar 't schavot te zenden, en ze zal mij niet alleen als man aanvaarden, maar mij bovendien als haar weldoener zegenen. Dat zal ik doen, ik Remy Posquères... En gij hebt in uwe verbelding gewroet en gezocht naar naamlooze dingen en die gevonden, en nu bevindt gij u dezen morgen voor mij, die bevend als een schuldige en bleek als een doode niet meer weet hoe den beker van schande te zullen drinken dien gij aan mijne lippen brengt...

— O, waanzinnige ! waanzinnige ! herhaalde Remy, het hoofd schuddend.

Na haar heviken uitval, verwachtte Léa een nog vreeselijker antwoord, doch Posquères beklaagde haar, en dit medelijden scheen haar ontzettender dan zijne woede geweest zou zijn.

Overigens stortte zij al hare ironie, al haar razernij en al haar angst in onsamenhangende volzinnen uit. Ze sprak, schreeuwde en lachte als lieden ten prooi aan een schrik dien zij niet kunnen overwinnen. Remy's stilzwijgen verbitterde haar. Zij had er behoefte aan zijne stem te hooren, zij had er behoefte aan dat hij haar den hem aangedaanen smaad teruggaf. Niets beezemde haar meer vrees in dan de kalmte die hij behield.

— Verdedig u dan ! zei Léa, terwijl ze hem schier dreigend naderde.

— Arm meisje, antwoordde Posquères, gij vergist u op zonderlinge wijze... Ik kom niet hier om te smeeken of te dreigen, ik vraag niets voor mij zelf, en heb ook niets te vreezen... En wilt ge weten waarom, niet, Léa ? vermits ik u niet meer beemin...

Het jonge meisje begon te lachen.

— Hoe ! zei ze, en gij wildet mij doen gelooven...

Ik was oprecht, en ik leed onder uwe weigering, maar ik ben fier, en uw overdreven smaad kwetste mij op wreede wijze. Gij had nochtans gelijk rondborstig te zijn, en verleeden uit mijn hart het gevoel dat gij verachtet, ik behoud medelijden genoeg om, overtuind hoe ik zou worden bejegend liever uwe woede en beleedigingen te doorstaan, dan u in de schaduw te bereiken met uw broeder onmiddellijk te treffen. Het is wel waar, ik bemin u niet meer, maar ik heb spijt van de uitgedoofde gevoelens en bewijs het u op dit uur.

— Gij bemint me niet meer... Haat gij me dan ?

— Evenmin. De haat is de ondergrond der harten, die niet sterk genoeg zijn om te vergeven. Ik vervul een plicht, ik ben gevolmachtigde, dat is alles.

— Een plicht ! Denkt gij dan een zending te vervullen met tezen Tiburce alles op te hopen wat, ik zal niet zeggen, zou kunnen bewijzen dat hij schuldig is, maar verdenking tegen hem opwekken kan ?

— Ja, Léa.

— En zijt gij in staat mij over het gewicht daarvan te laten oordeelen ?

— Weet gij wie ik mijn opleiding, mijn talent, mijn fortuin verschuldigd ben ?

— Aan de Montgrand's antwoordde Léa, gij dweept met de armoede van uw familie en de middelmatigheid van uw fortuin....

— Zoovelen handelen anders, Léa, dat gij de noodzaken misschien niet te zeer beschuldigen moet. Welnu, ik zei ze U! bij mij zelf dat het voor mij een plicht was deze familie het goede dat ik van haar ontving aan de diensten welke ze mij bewezen, te zeggen. Ik wil niet dat Tancrède de Montgrand arm is, ik wil niet...

— Dat Paule de Montgrand een brandschat mist, want ze haar rijk te hebben gemaakt, zult gij er aan denken haar te huwen.

— Gij tart mijn medelijden en gedwild, Léa, zei Posquères. Ik zou er aan denken Paule de Montgrand, die beter is, welke God voor zich bewaart, tot mijne vrouw te maken ? Gij hebt dus geen begrip van erkentelijkheid, bewondering en respect ! Uw hart is dan reeds onherstelbaar bedorven ! En zij hebben over zoovele laakbare belangen gesproken dat zij niet meer beseft wat dankbaarheid beteekent.Gij zult er nochtans aan moeten gelooven, onoeilkkig meisje, want ik haak niet naar de eer juffrouw de Montgrand tot vrouw te verkrijgen, en nooit dacht ik er aan mij over uwe afwijking te wreken. Hoor mij voor de laatste maal aan, ik smeek er u om ; ik ben hier voor u alleen, en zoo gij me laat vertrekken, is het met u alleen gedaan, ik zweer het... Den man, die door uw broeder vermoord werd, kan ik niet in 't leven terugroepen... Indien een jury Tiburce tot het schavot veroordeelen mocht, zou mevrouw Refus niet minder weduwe zijn, en ik zei het u reeds, ik wil geene wraak, maar herstelling... Herhaal uw broeder wat ik u heb meegedeld...

— Ik ! ik ! riep Léa, wilt gij dan dat hij me doodt...

— Hij zal u niet dooden en niet eens bedreigen. Verklaar hem bedaard wat ik u ontbulde, en voeg er bij : Geef graaf de Montgrand de zesmaalduizend duizend frank, benevens den intrest van die som gedurende drie jaren terug, en mijnheer Posquères zal zwijgen.

— En als hij weigert ?

— Dan zal ik handelen.

— Zult gij hem aanklagen ?

— Ik zal hem aanklagen.

— Dat is onmogelijk ! riep Léa, en vader...

— Uw vader is een eerlijk man, mien zal hem beklagen.

— Gij vergeet de schande.

— Denk aan Ségand.

Léa viel beiden heesgmoed buigen.Koortsig en met gevouwen handen naderde zij Remy, zakte op de knieen en smeekte :

— Genade, genade ! heb medelijden met mij... Ik ben een meisje zonder hart, en heb het u bewezen. Ik leef slechts voor en door den hoogmoed, ik zal sterven, ik zal mij doden, zoo ge mij met slijk besmeurt. Heb medelijden, mijnheer Posquères ! Ik ben niet misdadig, ik wist niet... Gij kunt niet liegen... Het is afgrijselijk Tiburce schuldig te denken aan een misdaad, maar ik ben zoo bang dat mijn schrik op eene ontbulling gelijkt... Klaag hem niet aan, spreek niet ! Ik zal zijn geld niet meer aanraken, waarvan de bron vervloekt is ; ik zal verdienen wat ik voor mijn uitgaven noodig heb, en indien gij het vordert zal ik bij mijn vader terugkeeren. Ge kunt mij heden niet versmaden, na het voornemen te hebben gehad mij tot uwe vrouw te maken... Vergeet mijne weigering en mijne waanzinnigheden, mijn verachting en alles wat u vroeger kwetste.

— Ik beklaag u, Léa, uit den grond van mijne ziel, zei Posquères, en ik denk nog slechts aan eene zaak : ik heb gezworen graaf de Montgrand's fortuin te doen herstellen, en ik zal tot mijn doel geraken.

— Zonder deernis ! gij zijt zonder deernis ! herhaalde Léa, de handen wringend.

Toen viel ze op den divan in zwijm, en door dien hartverscheurenden kreet [illegible] trokken, snelde Leopoldine toe om haar hulp te verstrekken.

XIX.

Broeder en zuster.

— Ik kan niet, neen, ik kan [illegible] dit oogenblik niet verlaten, zei [illegible] en vestigde hare groote oogen op [illegible] om hem vergiffenis te vragen voor het niet houden van de hem gedane belofte.

— Lief schepsel, antwoordde [illegible] Posquères, gij luistert nu naar de stem van uw hart, en gij hebt niet geheel [illegible] Na verloop van een [illegible] volgen dien ik u gaf, en gij [illegible] ben... Tot weerziens, juffrouw [illegible] God geve dat Léa kan weenen.

Remy ging langzaam heen [illegible] te huis. Het gelukte hem [illegible] 't werk te begeven. Wederom [illegible] voor zijne oogen, die fiere Léa [illegible] zijne voeten geknield, hem smeekte [illegible] vader en haar zelf niet te ontering [illegible] misdaad aan 't licht te bre[illegible]

Doch zooals hij haar gezegd had [illegible] res voedde geen wraak in zijn [illegible] en in hetgeen hij op dit oogenblik deed [illegible] de vervulling van een plicht. Hoe [illegible] echter ook, toch was deze verplicht [illegible] moeielijk, en het moest Remy [illegible] harte liggen den Montgrand's zijn dankbaarheid te bewijzen om op den ingeslagen weg voort te gaan.

Midderwijl hij zich afvroeg, hoe dit familiedrama eindigen zou, keende Léa Danglès allengs tot het bewustzijn terug. Juffrouw des Genets drukte haar tegelijk teder en krachtig in haar armen. Zonder haar toe te spreken, beval ze haar moedig te zijn. Léa zette zich overeind op den divan, en zag lang in 't rond.

(Wordt vervolgd).